Vols seure?

Per DavidG el dv., 20/09/2019 - 09:59

No a tothom qui arribi a casa el convido a seure. Al qui ve a llegir el comptador del gas, al qui porta un paquet certificat, al veí que se li ha caigut la roba pel cel obert, al venedor ambulant...no acostumo a dir-los “Passi, passi. Segui, segui”.

En canvi, al veí o la veïna que vol conversa, als qui som família, al president de l’escala, a la visita inesperada... em surt dir-los “vols passar? Seu una estona. Prendràs alguna cosa?

Si vols parlar amb el Senyor i no saps com posar-t’hi, et suggereixo que el facis seure. Agafa una cadira i posa-la davant teu. Imagina que Ell és allà. Acaba d’entrar a la teva estança i el convides a quedar-se una estona.

Mires de sentir la impressió que et pot produir saber que Jesús és allà, assegut davant teu. La teva ment processa les primeres impressions abans de saber què dir. Et fixes en com va vestit, el que ha triat per venir-te a veure. Com duu el cabell, com és la seva mirada que encara no goses mantenir sinó dècimes de segon, el suficient per disposar-te, per entendre, per assajar una conversa.

Ell, simulant novetat d’estar en mig del teu món, comença a mirar al voltant i tu comparteixes l’atenció amb ell. Comences un itinerari per les coses de la teva habitació i t’atures allà on ell mostra sorpresa i vol que li expliquis: qui t’ho va regalar? Es molt bonic. D’on l’has tret? T’agrada tenir-ho així? A mi també m’agrada. I encara que tinguis l’habitació a mig fer o tot de qualsevol manera, sents que diu: fa bo d’estar-se aquí.

I aleshores t’adones una mica més de Qui és allà amb tu, a la teva cambra, i sents que vols expressar amb la teva postura tot el que et desvetlla el Senyor. Et neix seure a terra perquè sents que vols parlar des d’allà baix. Fins i tot et surt estar de genolls, disposat a escoltar i respondre als seus comentaris. Cerques lloc per les teves mans, reposes els teus ulls on puguis. Sense més, deixes que Ell vagi portant la conversa.